

צביקה שטרנפלד ארבעה שירים

שמות

*

(וריאציה על מילות שיר של פיירו)

סָמֵר:

הַתְּלַחֲשׁוֹת בְּלֵיל יָרַח,
פְּעִימוֹת לֵב
הַמְּנִיעוֹת אֶת הַמְּלִים,
לְשׁוֹן מְלַחֶכֶת חֲשֵׁכָה
וּמְלִים מִתְּחַפְּכוֹת זֶה בְּזֶה,
שְׂאִישׁ לֹא יִשְׁמַע.

רְנִין:

רְנִין זֶה צִלְצוֹל.
מְטִיחָה אֶת רֹאשָׁהּ בְּחִייה,
כְּעִנְבֵל שֵׂיפָא מְדַעְתּוֹ
בְּלִית צִלִּיל.

וּוּרֹד:

וּרְד
שְׂאֵל לוֹ לְפָרַח.

סָאוּסָן:

שׁוֹשְׁנָה מְאַחֲרֵי זְגוּגִית,
עָלִי כּוֹתֶרֶת מְדַפְקִים
לֹא יִדְעָתָה.

סוּהָא:

”כּוֹכֵב חוֹרֵר שֶׁל שַׁחַר”
שֶׁהֲרַחַק כִּי הִצֵּל עַל הַשֶּׁמֶשׁ.

חֲשָׁקָה נִפְשׁוֹ שֶׁל אֱהוּבִי בִּירַח
יְחַפֶּה אֲנִי מְדַלְגֶת עַל הַגְּגוֹת
לְקַטֹּף לְמַעַנּוֹ אֶת שְׂרָצָה.

הַשְּׂכָנִים לוֹעֲגִים:

אֶת הַיָּרַח תִּקְטְפִי
רַק אִם שְׂכָעָה יָמִים
וְשִׁבְעָה לַיְלוֹת
לֹא תַעֲצָמִי עֵינַי.

שְׂבָעָה יָמִים וְשִׁבְעָה לַיְלוֹת
נִשְׁמַרְתִּי מִלַּלּוֹת הַתְּנַיִם.

שְׂמַעְתִּי עֲצָב בְּצַחֲוֹקוֹ שֶׁל הַצְּבוּע.
כְּבִסִּים הַתְּנַפְּפוּ, סוּטְרִים לְאַפְּךָ וְלִי.
מְדֵי לֵילָה הַיָּרַח הַתְּעַגֵּל עַל אִישׁוֹנִי.
כּוֹכְבִים כְּבוֹ מְעִיפוֹת.

בְּיוֹם הַשְּׂמִינֵי הוֹשְׁטֵתִי יָד.

רֹאשִׁי נִשְׁמַט עַל חֲזִי.

בָּאָה שְׂכָנָתִי וְקִטְפָה,

הַעֲנִיקָה לְאַהוּבִי

אֶת הַיָּרַח.

ויתור

טורא בטורא לא פגע אנש באנש פגע

*

השער של ר'
הוא כתם דיו
שנשפך להאפיל על פחדיה.
כמו אינדיאני
אני מצמיד ראש אל לבה,
עדר תאואים שועט אל אזני.

פחדיה רוקעים,
גדולים ממנה,
עדר התאואים גדול מאדמתו.
אני מושיט יד לעצר.

תמוה שעדר עצום כל כך
חומק מבעד לאצבעות.

שדיה מציצים לא שיכים,
הם אגדה מתפנקת,

מבקשת שידבר בה שוב.
ואי אפשר לחפץ.

שדיה, ר', ארנבונים
תאומי ארנבת,
ופרסות רבות
מאחריהם.

הר לא יפגש הר
ואדם לא יפגש אדם,
הגיון מקפיא עברי צעדים,
ומהאצבעות שרשפו
רמץ קר נושר.

מ' מעקרת צמחי בר
פן יעירו כשפים.
על סימני הדרך שצירו לה
פסיעותיה נאלמו.

את האצבע המורה,
כמחט של מצפן,
שוכה צפון שעצבו אחרים.

הר לא יפגש הר,
ואדם ישיק את עצמו
לחיי הרפכת
המרכינה קטר
כפני פסיה.